NN 64/2018 (18.7.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-78/17-7 od 14. prosinca 2017.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa Irena Brezovački, dipl. iur., na temelju generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Tounj, koju zastupa punomoćnica Katja Jajaš, odvjetnica iz Rijeke, Trg 128. brigade Hrvatske vojske 4, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 14. prosinca 2017.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/53, urbroj: 376-10-17-17 od 24. ožujka 2017.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama, za koje se izdaje potvrda o pravu puta (točka I. izreke).

Točkom II. rješenja se utvrđuje visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. rješenja u pobliže navedenom iznosu, koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Općini Tounj u roku i na način pobliže navedenim u tom rješenju (točka III. i IV.).

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonskih razloga propisanih u članku 66. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS). Iscrpno opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), te prije svega ističe da je tuženi priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi, te joj time dao i status ovlaštenika naknade za pravo puta za nekretnine koje se ne nalaze u vlasništvu Općine Tounj, niti su pod njenim upravljanjem. Tvrdi da navedeno proizlazi iz podataka Tablice 1. koja je sastavni dio rješenja, a i prema podacima navedenim u zemljišnim knjigama proizlazi da je riječ o nekretninama koje imaju status »javno dobro«, bez upisa zainteresirane osobe kao vlasnika, odnosno upravitelja.

Nastavno u tužbi iscrpno obrazlaže što se smatra općim dobrom, a što javnim dobrom, te dodaje da zainteresirana osoba takav status nije dokazala niti tijekom postupka. S tim u vezi da tuženik nije bio ovlašten izdati potvrdu o pravu puta i time priznati status ovlaštenika naknade za pravo puta Općini Tounj, osim u odnosu na nekretnine čije je vlasnik, odnosno upravitelj, što ovdje međutim nije slučaj. Smatra da je tuženik trebao u odnosu na svaku zemljišnoknjižnu česticu utvrditi na nedvojben način status te nekretnine, na koji način nije postupio. Time je status tih nekretnina ostao neutvrđen, a izvanknjižno vlasništvo u konkretnom slučaju ne može biti relevantno. Uz to dodaje da bez obzira na eventualne sporne odnose tužitelja i gradova i općina u odnosu na plaćanje i određivanje visine naknade za služnost ili pravo puta ne mogu biti opravdani razlog zbog kojeg bi gradovi, odnosno općine bili ovlašteni poduzimati bilo kakve radnje koje bi onemogućavale funkcioniranje djelatnosti tužitelja, jer se radi o djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku.

Također upire i na niz bitnih povreda pravila postupka zbog kojih smatra da je tuženik donio nezakonito rješenje, tim više jer prethodno tome nije pravilno utvrdio pravo stanje stvari, a sve to je dovelo i do pogrešne primjene materijalnog prava.